

בעהש"ת

לחזות בנועם

עניינים המתבארים במאמר

'האספו' ואגידה לכם... 'הקבצו'

ביקש לגלות את הקץ 'ונסתלקה ממנו שכינה'

ביאור ספר היצירה ג' אבנים בונים ו' בתים זכו'

איך יוצאים חובת הערבות שיש לכל אחד
על כלל ישראל

גליון 10 • פרשת ויחי • תשפ"ד

יו"ל על-ידי חבורת נועם ה' דהסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

וְאִזּוּ הַבֵּינָה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַכִּיָּא הַגְּאֻלָּה עַל-יְדֵי בְּחִינַת אִסְפָּה לְבָר, דְּהֵינּוּ שְׂיִאֶסֶף הַצְּדִיקִים לְבָר, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ חוֹשֵׁב לְכָל יְדָה מְמַנּוּ נֶדַח - וְכָל עֶפּוֹב הַגְּאֻלָּה וְאִרְיַת הַגְּלוּת הוּא מְחַמֵּת רַבּוּי רַחֲמֵנוּתָא עַל כָּל הַרְחוּקִים וְהַנֶּדְחִים מְאֹד שְׂצָרִיכִין לְהַתְמַקְמָה וּלְחִבּוּת עַד שְׂשִׁמְעוּ הַרְחוּקִים וַיְבֹאוּ וַיִּתְּסְפוּ עַל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו
מתוך מעינות דברי קדשו של
הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

לכל הערה הארה תוכחה או הצעה נא לפנות לי:

lb1877300@gmail.com

וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל
להדושה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

איך אני יכול לזכות שהתפילה שלי תתקבל למעלה

יעקב אבינו גילה לבניו ברמז את סוד קץ הגאולה -
ע"י קירוב הרחוקים אל תוך הקיבוץ של בני ישראל -
הצדיק האמת עוסק לבנות בנינים נפלאים מכל נפשות
ישראל ובפרט מתפילות ישראל - ע"י שמקרב נפש אחת
ואפי' אם רק מחזקו שיסור מעט מרע נתרבה הקדושה
ומקיים בזה את חיוב הערבות הגדול שיש לכל אחד
מישראל

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בְּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאֶסְפוּ וְאֶגְיְדָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא
אֶתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְכוּ' (פְּרָאשִׁית מֵט, א).

כשמתקבצין ומתרבין נפשות ישראל יחד נתרבה בית התפילה

בליקוטי מוהר"ן (חלק ב' סי' ח) כתב וז"ל כל מה ששנתוסף שכן מישראל,
נתרבה ונתגדל התפלה במאד מאד, וזה בחינת הקבוץ של ישראל, כי כל
מה שנתקבצין ונתרבין ביותר נפשות ישראל ביחד, נתרבה ונתגדל ביותר
מאד מאד בית התפלה. כי שלש אבנים בונות ששה בתים, ארבע אבנים
בונות עשרים וארבעה בתים, חמש מאה ועשרים בתים וכו', עד שאין
הפה יכול לדבר והלב לחשב, כדאיתא בספר יצירה. נמצא שכל מה

שְׁנַת־וְסוֹף אָבֹן אַחַת, נִתְרַבֵּין הַבְּתִים בְּיוֹתֵר מְאֹד מְאֹד בְּכַפְלֵי כַפְלִים כַּנִּל. וְהַנְּפֹשׁוֹת הֵם בְּחִינַת אַבְנִים, בְּבַחֲיַת (איכה ד) תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אַבְנֵי קִדְשׁ וְכוּ', וְהַבְּתִים זֶה בְּחִינַת: כִּי בֵּיתִי בֵּית תִּפְלָה. נִמְצָא שְׁכָל מַה שְׁנַת־וְסוֹף וְנִתְרַבָּה נֶפֶשׁ אַחַת לְהַקְבּוּץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נִתְרַבָּה וְנִתְגַּדֵּל מְאֹד בֵּית הַתִּפְלָה, כִּי עֲכָשׁוּ כְּשֶׁנִּתְוַסַּף עוֹד נֶפֶשׁ אֶחָד לְהַקְבּוּץ, נִעֲשִׂין צְרוּפִים אַחֲרֵים חֲדָשִׁים הִרְבָּה מְאֹד מְאֹד, כַּפְלֵי כַפְלִים כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים כַּנִּל עַל הַק'.

לפי קטנות תפילתינו ועבודתינו אי אפשר שתעלה למעלה למקום שצריך לעלות רק ע"י הצדיקי אמת

וּבְלִיקוּטֵי הַלְכוֹת (הל' פריה ורביה הל' ה) מְבַאֵר כִּי זֶה יְדוּעַ, שְׁמַעַט הַתּוֹרָה וְהַתִּפְלָה שֶׁל הַהֲמוֹן עִם, אַף־עַל־פִּי שְׁגָם זֶה יָקָר מְאֹד אֲצֵל הַשֵּׁם יִתְבַּרַּךְ, אֲבָל אֵי אֶפְשֶׁר שֶׁתַּעֲלֶה עֲבוֹדָתָם לְמַעְלָה, שֶׁתְּכַלֵּל בְּמִקּוֹם שְׁצָרִיכִים לְהַכְלִיל, כִּי אִם בְּכַח הַצְּדִיקֵי אֲמַת אֲשֶׁר אֲלֵיהֶם אָנוּ מְקַשְׂרִים תִּפְלָתָנוּ וְעֲבוֹדָתָנוּ, שֶׁרַק הֵם יְכוּלִים לְהַעֲלוֹת הַכֹּל לְמַעְלָה מְעָלָה, כִּי כָּל אֶחָד יוֹדֵעַ פְּגָמָיו וְחֻטְאָיו הַמְרַבִּים בְּעֲצָמוֹ, וְכְמָה וְכְמָה פְּגוּם מַעַט תּוֹרָתוֹ וְעֲבוֹדָתוֹ, בְּפֶרֶט הַתִּפְלָה, שֵׁישׁ הִרְבָּה, שֶׁבֶרֶב הַתִּפְלָה מִחֻשְׁבָּתָם טְרוּדִים בַּחוּץ מְאֹד, וְגוֹמְרִים בְּמִחֻשְׁבָּתָם כֹּל הַמַּשָּׂא וּמִתֵּן שֶׁלָּהֶם וְכֹל עֲסָקֵי חַל וְכוּ' בַּשַּׁעַת תִּפְלָתָם, עַד שֶׁאֵינָם יוֹדְעִים הֵיכָן הֵם עוֹמְדִים בַּתִּפְלָה, וְכִנְרָאָה בַּחוּשׁ מִכְּמָה וְכְמָה בְּנִי־אָדָם אֶפְלוּ מֵאוֹתָן הַמְּכֻנָּים עֲצָמָן בְּשֵׁם 'חֲסִידִים', וְכֹאֲשֶׁר הֵם מוֹדִים בְּעֲצָמוֹ, וְאִם אַף־עַל־פִּי־כֵן מִחֻמַּת נִקְדָּה הַטּוֹבָה מִקְדַּשְׁתּוֹ יִשְׂרָאֵל שֵׁישׁ עֲדוּן בְּקִרְבָּם, וְנִזְרָק מִפִּיהֶם אֵיזָה דְבוּרִים קְדוּשִׁים שֶׁל תִּפְלָה וְכוּ', בּוֹדָאֵי אֵין בְּהֵם כַּח לַעֲלוֹת לְמַעְלָה לְעֵצֶם קִטְנוּתָם וְלִרְבוּי הַפְּסֻלָּת וְהַמִּחְשָׁבוֹת רְעוּת רְבוֹת מְאֹד מְאֹד הַמְּסַבְּבִים אוֹתָם, עַל־כֵּן כָּל עֲקָר עֲלִיתָם הוּא עַל־יְדֵי הַצְּדִיק הָאֲמַת, וְכַמְבֹאֵר מִזֶּה הִרְבָּה בְּמִקּוֹם אַחֵר.

הצדיק עוסק לעורר אותנו להתפלל יותר תיבות ופסוקים בכוונה ועי"ז מתרבים הבתים

כי הצדיק עוסק בעצם כחו להעלות גם מעט האותיות והתבות שאמרו בקצת כוונה מועטת בתפלתם, וגם עוסק לעוררם ולהקיצם משנתם העצומה שיפתחו פיהם ולבם, ויתגברו בכל כחם להתפלל בכוונה תבות ופסוקים ומזמורים וכו' רבים ביותר בכמות ואיכות, שאיכות הכוונה תהיה ביתר שאת, וכמות התבות והאותיות יהיה רבים ביותר, כי להתפלל כל התפלה בכוונה, זה רחוק מאד אפלו מהכשרים הגמורים היראים באמת, כי אם צדיקים גמורים הגדולים במעלה מאד, כמבאר בדברינו במקום אחר (שיחות הר"ן סימן עה), אבל על כל פנים המקשרים להצדיק מתפללים תבות וכו' הרבה ביותר, ובכוונה גדולה ביותר ובחיות והתלהבות והתעוררות דקדושה וכו', ועם כל זה לא היה כח לתפלתם שתעלה למעלה כי אם בכח הצדיק האמת שמקשרים אליו, שבעצם כחו הם מתפללים בכוונה מה שמתפללים, ובעצם כחו הוא מעלה תפלתם השמימה לרום גבהי מרומים, למקום הצריה, למקור האחדות, וכל מה שזוכין שנתוסף נפש אל הקבוץ הקדוש הזה, נתרבה ונתגדל בית התפלה ברבוי בתים ועצומים מאד מאד עד אין חקר.

ומזה תוכל להבין מרחוק כמה וכמה שעשועים נפלאים נעשין על ידי שנתוסף נפש אחת להתפלל בכוונה קצת יותר מאשר בתחלה, כי למשל, אפלו מי שהתפלל תחלה קצת בכוונה אבל לא עלה מתפלתו כי אם עשרה תבות, וגם לא היה בהתקשרות אל הצדיק ואל הקבוץ המתפללים בכוונה באמת, ואחר כך כשנתוסף אל הקבוץ הקדוש הוא מתפלל עכשו מאה תבות ובכוונה יתרה מבתחלה, והוא שכן אל הקבוץ הקדוש, כמה

וכמה בתים רבים ועצומים עד אין קץ נתרבים הן מצד רבוי התבות והאותיות והנקדות, הן מצד שכל זה נתוסף אל הנפשות הרבות שנעשה מהם בתים רבים לאין קץ, שעכשו כשנתוסף נפש אחת נתרבין הבתים ברבוי עצום בכפלי כפלי כפלים וכו', הן מצד תוספות הנפשות, הן מצד תוספות רבוי האותיות והתבות שנתרבו עתה עד אין חקר.

איך אפשר לקיים הערבות של ישראל כשיש ה"ז הרבה עוברי עבירות

על־פי כל הנ"ל יראו עינינו וישמח לבנו, ונוכל למצא רוח והצלחה להקל עלינו עצם הפחד והרעדה שנופל עלינו, כשרואין דברי חכמינו ז"ל הקדושים שהפליגו מאד בענין הערבות של ישראל, שכל אחד ערב בעד חברו, ומזה תסמור שערות ראשנו מי יעמד בזה, כי הלואי שהיינו מפקיעים את עצמנו לקים את כל דברי התורה הזאת, ואיך נוכל עוד לצאת ידי חובת הערבות, בפרט בדורות הללו אשר יראי חטא נמאסים ואין תוכחה והאמת נשלך ארצה, והרבה הרבה בעלי עברות עצומות קצתם באתגליא ובפרסום וקצתם בהסתור, ומכנים עצמם בשם 'חסידיים', וחולקים ורודפים מאד מאד את הכשרים באמת וכו', ואף על־פי־כן דבר אלקיני יקום לעולם והתורה נצחיית, ובודאי אינה בטלה בשום זמן גם בדורות הללו, ועל־כן בודאי החוב על כל אדם גם עתה לצאת גם ידי הערבות כאשר קבלנו עלינו בסיני, אבל לכאורה יקשה עלינו מאד.

ובפרט כשנשים אל לבנו מאמר רבותינו ז"ל בגמרא סוטה פ"ק ז' (דף ז:), שהפליגו מאד ברבוי הבריתות שנקרתו על כל מצוה ומצוה ומצד הערבות, עד שמשקו שם: 'אין לה כל מצוה שלא נכרתו עליה ארבעים

וּשְׁמוֹנֶה בְּרִיתוֹת שֶׁל שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וַחֲמִשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים, וַיֵּשׁ בְּכָל אַחַת וְאַחַת שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וַחֲמִשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים; עַיִן שֶׁם בְּפִרוּשׁ רַש"י וְתוֹסְפוֹת, עַד: 'אָמַר רַבִּי מִשְׁרֵשֵׁיא, עֲרַבָא, וְעֲרַבָא דְעֲרַבָא, אִיכָא בִּינֵיהוּ. וְעַתָּה מִי יַעֲמִד בְּזֶה לְצִאת יְדֵי הָעֲרֵבוֹת לְקִיּוֹם אֲלָפֵי אֲלָפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת בְּרִיתוֹת שֶׁנִּכְרְתוּ עַל כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה, אָבֵל עַל-פִּי כָּל הַנִּזְכָּר לְעִיל נוֹכַח לְהַמְתִּיק הַדָּבָר קִצְתָּ, בְּחִסְדּוֹ וְחִמְלָתוֹ אֲשֶׁר חִמַּל עָלֵינוּ בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ וְהָאִיר עֵינֵינוּ בְּהַקְדָּמוֹת קְדוּשׁוֹת וְנוֹרָאוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְעִיל.

אי אפשר לצייר כלל את מספר הבתים שניתוסף ע"י כל נפש

כִּי אִם תְּשִׁים לְבָבְךָ לְהַבִּין עֵצֶם רַבּוּי הַבְּתִיּוֹת שֶׁנִּשְׁעִשׂוּ כְּשֶׁנִּתְּוֹסַף נֶפֶשׁ אַחַת אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשַׁעַר, וְאֶף-עַל-פִּי כֵּן נוֹכַח לְהַכְנִיסָם בְּחִשְׁבוֹן קִצְתָּ עַל-פִּי הַמְּבֹאֵר בְּדַבְרֵינוּ בְּבִאוּר זֶה בְּמָקוֹם אַחֵר (עַיִן שָׁם בְּתַחֲלַת סֵפֶר חַי מוֹהֲר"ו סִימָן מוּג). וַיּוֹצֵא מִשָּׁם, שֶׁכְּשֶׁנִּתְּוֹסַף נֶפֶשׁ אַחַת עַל קְבוּץ שֶׁל תְּשַׁעָּה עֶשְׂרֵי אֲנָשִׁים וְנִעֲשֶׂה עֶשְׂרִים, אֲזִי נִתְּרַבֵּין הַבְּתִיּוֹת עַד יוֹתֵר מִשְׁנֵי אֲלָפִים מַלְיָאן פְּעָמִים מִיְלֵי מַלְיָאן, כְּמִבְּאֵר שֶׁם הַחֲשָׁבוֹן הַיָּטֵב, וְכְשֶׁנִּתְּוֹסַף עוֹד נֶפֶשׁ אַחַת יִהְיֶה הַמְּסָפֵר עֶשְׂרִים וְאַחַד פְּעָמִים בְּמִסְפָּר כָּל הַנִּל, וְכֵן לְהֵלֵךְ, מֵהַ שְׂאִין הַפֶּה יָכוֹל לְדַבֵּר וְהַלֵּב לְחַשֵּׁב, כְּמִבְּאֵר בְּסֵפֶר יְצִירָה לְעֵנִין צְרוּפֵי אוֹתוֹת הַתְּבוּת. וְכֵן הוּא בְּעֵנִין הַנִּפְשׁוֹת כַּנִּל, וְכִבֵּר יְדַעַת מִסְפָּר הַמִּיְלֵי מַלְיָאן, שֶׁהוּא מַלְיָאן פְּעָמִים מַלְיָאן, דִּהְיִנוּ אֶלֶף פְּעָמִים אֶלֶף פְּעָמִים אֶלֶף פְּעָמִים אֶלֶף, [אֲשֶׁר מְבֹאֵר לְמַחְקָרִים, שְׂאֵלוֹ יְחִיהַּ הָאָדָם יוֹתֵר מִעֲשָׂרֵת אֶלֶף שָׁנִים, אִינוּ יָכוֹל לְסַפֵּר מִסְפָּר הַזֶּה אַחַד אַחַד אֶפְלוּ לְחֲשָׁבוֹן שִׁיכּוּלִים לְסַפֵּר מִסְפָּר מֵאָה בְּמִינוּט אַחַת וְכוּ', וְכִבֵּר נִתְּבַרר הַחֲשָׁבוֹן לְבַעֲלֵי הַחֲשָׁבוֹן].

אם זוכה להחזיר נפש אחת למוטב הרי הוא מרבה
הבתים יותר מחיוב הערבות

ועתה צא ולמד, כל אחד לעצמו הרוצה לקיים רצונו יתברך ולצאת ידי חובת הערבות ועצם רבוי הבריתות הנ"ל ששנכרתו על הערבות, כי אם תזכה לילך בדרך ה' באמת ותשתדל לקרב נפש אחת להחזירו למוטב או על כל פנים לנתקו ולהעתיקו קצת ממקומו שהיה מתחלה, שמיעט עתה בפגמים וכו' וירבה בתפלה בכונה וכו', ויתוסף להקבוצ הקדוש הנ"ל, הרי כמה וכמה אלפי אלפים ורבי רבבות מליאן בתים קדושים יהיו נעשים על-ידיה, שהם מרבים בכפלי כפלים אלפים פעמים מרובי הבריתות הנ"ל ששנכרתו על הערבות, פוק דוק בחשבון ותשכח, כי אי אפשר לבאר החשבון פה, (ועין בחיי מוהר"ן הנ"ל, שם מבאר קצת החשבון).

וכבר מבאר בדברינו שאמר אז בעת שגלה סוד ההקדמה הנוראה של רבוי הבתים וכו', שאמר אז שעל-ידי עצם רבוי הבתים, על-ידיה גם הנפשות שהם בחוץ לגמרי עדין, כונסים אותם גם כן לפנים, לתוך רבוי הבתים הנ"ל שנבנים ממילא גם סביבם מעצם רבויים וכו' כו', כמו שמבאר שם. ואז תצא גם אתה ידי הערבות על-ידי התקרבות נפש אחת להקבוצ, מכל שכן כשתזכה לקרב נפשות יותר מאחר שעל ידך נתרבו הבתים כל כך, עד שגם כל הרחוקים לגמרי המנוחים בראש כל חוצות נתכנסו לתוך הבתים דקדשה, והבן היטב מאד:

בוודאי מה שגילה יעקב אבינו היה מענין קץ הגאולה

וזה בחינת ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים וכו', ואמרו רבותינו ז"ל ומובא בפרוש רש"י

(שם), שִׁבְקֵשׁ לְגִלוֹת אֶת קֶץ הַגָּאֻלָּה וְנִסְתַּלְקָה הַיְמוּנוֹ שְׂכִינָה וְכוּ', וְהִתְחִיל לְדַבֵּר דְּבָרִים אַחֲרִים. וּבִוּדָּאֵי מָה שֶׁדִּבֶּר אַחֲרֵי כֵן הָיָה מְעִין זֶה שֶׁהַעֲלִים וְהִסְתִּיר בְּתוֹךְ דְּבָרָיו סוּד הַקֶּץ, [כְּמוּבָא בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ עַל פְּסוּק זֶה, עֵין שֵׁם בְּדף רל"ד: 'גְּלִי וְסֵתִים' וְכוּ'], הֵינּוּ כִּי יַעֲקֹב רָאָה מוֹטְתוֹ שְׁלֵמָה וְכֻלָּם צְדִיקִים גְּמוּרִים, סָבַר, שֶׁכֶּבֶד יוּכַל לְגִלוֹת קֶץ הַגָּאֻלָּה, אֲבָל הַשְּׂכִינָה נִסְתַּלְקָה הַיְמוּנוֹ, כִּי קֶץ הַגָּאֻלָּה הוּא קֶץ הַפְּלָאוֹת וְסֵתוּם מְעִין כֹּל, וְאֵי אֶפְשָׁר לְגִלוֹתוֹ וּלְקַרְבוֹ כִּי אִם עַל־יְדֵי קְבוּץ הַרְחוּקִים דִּיקָא, כִּי הָעֵקֶר הַמְּעֵלָה הוּא כְּשֹׁנְתוֹסַף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ נֶפֶשׁ חֲדָשׁ שֶׁהִיא מִתְחַלָּה רְחוּק כְּמוֹ שֶׁהִיא רְחוּק, וְעַכְשָׁו קְרִיבוּהוּ לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבַּרְךָ, שִׁיתְנוֹסֵף וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה שָׁכֵן אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ, זֶהוּ עֵקֶר שֶׁעֲשׂוּעֵיו יִתְבַּרְךָ, כְּמִבְּאֵר בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ (יִתְרוֹ ז:), וּבִפְרָט בְּדִבְרֵינוּ (לִיקוּ"מ סִימָנִים י, יד), שֶׁזֶהוּ עֵקֶר גְּדֻלָּתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא נִתְרַבֵּין הַבְּתִים עַד אֵין קֶץ וְכוּ'.

אי אפשר לקרב הגאולה רק ע"י קיבוץ הרחוקים דווקא

וְזֶהוּ שֶׁאָמַר אַחֲרֵי־כֵן: הַקְּבֻצוֹ וְשִׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב" וְכוּ'. וּבִתְחִלָּה אָמַר "הָאֲסֵפוּ", וְהַחֲלוּקֵי בֵין אֲסֵפָה לְקְבוּץ הוּא, כִּי אֲסֵפָה נֶאֱמַר עַל אֲסֵפַת הַקְּהָל שְׂאִינָם רְחוּקִים מְאֹד זֶה מְזָה, כְּמוֹ (בְּמִדְבָר י"א, טו): "אֲסֵפָה לִי שְׁבָעִים אִישׁ מִזְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכוּ'. וְכֵן (שְׁמוֹת ג, טו): "לֵךְ וְאֲסֵפֶתְ אֶת זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכוּ', אֲבָל שֵׁם קְבוּץ נֶאֱמַר עַל קְבוּץ הַרְחוּקִים מְאֹד מְאֹד בְּקִצָּה הָאָרֶץ וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ל, ד): "אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם מִשֵּׁם יִקְבְּצֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ" וְכוּ'. וְכֵן (יְשַׁעִיָה נו, ח): "מִקְבֹּץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל עוֹד אֶקְבֹּץ עֲלֵיו לְנִקְבְּצָיו" (עֵין כְּלֵי יָקָר בְּרֵאשִׁית מ"ט).

ועל־כן בתחלה אמר יַעֲקֹב לְשׁוֹן אֲסֵפָה - הָאֲסָפוּ וְאָגִידָה לָכֶם וְכוּ', שֶׁסָּבַר שֶׁעַל־יְדֵי הָאֲסֵפָה לְבַד שֶׁל בְּנָיו הַקְּדוּשִׁים שְׁפָלָם צְדִיקִים, עַל־יְדֵי־זֶה יוּכַל לְגַלוֹת וּלְקַרֵּב קִץ הַגָּאֲלָה, אֲבָל הַשְּׂכִינָה נִסְתַּלְּקָה הִימָנוּ, וְאִזּוּ הַבֵּין שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהֵבִיא הַגָּאֲלָה עַל־יְדֵי בַחֲיִנַת אֲסֵפָה לְבַד, דִּהְיִנוּ שִׂיאֲסָף הַצְּדִיקִים לְבַד, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ חוֹשֵׁב לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נְדָח, וְכָל עֲכֹב הַגָּאֲלָה וְאֲרִיכַת הַגְּלוּת הוּא מַחֲמַת רַבּוּי רַחֲמָנוּתוֹ עַל כָּל הַרְחוּקִים וְהַנִּדְחִים מְאֹד שְׂצָרִיכִין לְהַתְמַהֵּמָה וּלְחַפּוֹת עַד שִׁשְׁמְעוּ הַרְחוּקִים וַיְבֹאוּ וַיִּתְּסָפוּ עַל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְכוּ'. וְזֶהוּ שֶׁאָמַר אַחֲרֵי־כֵן לְשׁוֹן קְבוּץ - הַקְּבֻצוּ וּשְׁמְעוּ וְכוּ', שֶׁאָמַר: 'עֵתָה אֲנִי מִבֵּין שֶׁעֲקַר הַגָּאֲלָה תְּלוּיָה עַל־יְדֵי בַחֲיִנַת הַקְּבֻצוּ' וְכוּ', דִּהְיִנוּ עַל־יְדֵי שִׁקְבֻצוֹ הַרְחוּקִים מְאֹד הַנִּקְרָאִים נְדָחִים, בַּחֲיִנַת מְקַבֵּץ נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל, בַּחֲיִנַת (שם כז, יג): 'וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וַבָּאוּ הָאֲבָדִים וְכוּ' וְהַנִּדְחִים" וְכוּ', עַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא תִּגְדַּל וַיִּתְרַבֶּה הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ בְּתוֹסֳפוֹת שְׂכָנִים הַרְבֵּה שֶׁהָיוּ מִתְּחִלָּה רְחוּקִים שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יִתְרַבּוּ הַבְּתִים עַד אִין קִץ, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יִכְמְרוּ רַחֲמָיו יִתְבַּרַךְ וַיַּחֲשֵׁב לְגַאֲלָנוּ.

**ע"י צירוף נפשות ישראל בצירופים רבים תבוא
הנאולה**

וְזֶהוּ הַקְּבֻצוּ וּשְׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב וּשְׁמְעוּ אֵל יִשְׂרָאֵל אֲבִיכֶם, כִּי יַעֲקֹב בַּחֲיִנַת קְטָנוּת, וְאִזּוּ עֲקַר הַמַּלְחָמָה, שֶׁזֶּהוּ בַּחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית כה, כו): "וַיִּדּוּ אַחֲזַת בַּעֲקַב עֵשָׂו", שֶׁהָיָה לוֹחֵם עִמּוֹ מִבְּטָנוּ, וְכֵן עִם שָׂרוּ, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שם לב, כה): "וַיִּוְתַר יַעֲקֹב לְבַדּוֹ וַיֵּאֲבֹק אִישׁ עִמּוֹ" וְכוּ'. הֵינּוּ בַּחֲיִנַת הַרְחוּקִים מְאֹד, שֶׁהֵם בְּבַחֲיִנַת קְטָנוּת, הֵם נִקְרָאִים בַּחֲיִנַת 'בְּנֵי יַעֲקֹב', וְאוֹתָם צְרִיכִים לְקַבֵּץ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִמְּקוֹם שֶׁהוּא, בַּחֲיִנַת הַקְּבֻצוּ וּשְׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב - שִׁשְׁמְעוּ אֵל דְּבָרֵי תוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וַיִּשְׁוּבוּ אֵל ה'. וְזֶהוּ וּשְׁמְעוּ אֵל יִשְׂרָאֵל אֲבִיכֶם - כִּי

אֲחֶרֶךָ כְּשִׁיתְקַבְּצוּ וַיִּשְׁמְעוּ וַיִּתְקַרְבוּ אֶל הָאֲמֹת, אֲזַ נְקַרְאִים בְּחִינַת
 'יִשְׂרָאֵל' - שְׁנִקְרָא עַל שֵׁם נִצְחוֹן הַמְּלַחְמָה כְּשֶׁנִּצְחַח אֶת שָׂרוּ שֶׁל עֵשׂוּ,
 שְׂאֲז נֶאֱמָר (בְּרֵאשִׁית לב, כט): "לֹא יַעֲקֹב יֹאמֹר עוֹד שִׁמְךָ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי
 שָׁרִיתָ עִם אֱלֹקִים וְעַם אֲנָשִׁים וְתוֹכַל". וְעַל-יַדֵּי־זֶה יִהְיֶה עֵקֶר הַגְּאֻלָּה עַל-יַדֵּי
 שִׁצְטָרְפוּ נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינַת צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּצְרוּפִים
 רַבִּים עַד אֵין קֶץ וְכוּ', שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת יִשְׂרָאֵל שְׁמֵרֵמוֹז עַל פְּלִיּוֹת שְׁשִׁים
 רַבּוֹא אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁשִׁים רַבּוֹא נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹבֵא
 בְּכָל סִפְרֵי קִדְּשׁ (מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת וְאַתְחַנֵּן אִפֹּן כּפוּ): שִׁיִּשְׂרָאֵל הוּא רֵאשִׁי תְבוֹת
 יִשׁ שְׁשִׁים רַבּוֹא אוֹתִיּוֹת לַתּוֹרָה, וְהֵבֵן הֵיטֵב.

פניני נועם

**לחטוף השגות למעלה ממדריגתו זה
בחינת חמס וגזל**

שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם (בראשית מט, ה).

שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם. כי בשרוצין לחטף ידיעות והשגות שאינם ראויים לו - זה בחינת חמס וגזלה וחרון אף. וזהו בחינת בסדם אל תבא נפשי - 'בסדם' דיקא, שגדמה להם שהשיגו כבר כל הסודות וההשגות, עד שהעמידו על דעתם למכר את יוסף הצדיק, שגדמה להם לפי דעתם שנוטה מדרך האמת. ועל כן אמר יעקב: בסדם אל תבא נפשי - כי איני רוצה סודות כאלו.

(ליקוטי הלכות הל' ברכת הודאה הל' 1)

